

Kažkas miestelyje žino, kas nutiko tą naktį.
Bet čia gyvena...

„Pritrenkiantis!“

★★★★★

28 000 +
Amazon.com skaitytojų
įvertinimų

TIK GERI ŽMONĖS

ASHLEY FLOWERS

#1 NEW YORK TIMES BESTSELERIS

Visų laikų populiariausios *true crime* tinklalaidės CRIME JUNKIE autorė

obuolys.

ASHLEY FLOWERS

TIK GERI. ŽMONĖS

Romanas

Vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

„Tik geri žmonės“ – grožinės literatūros kūrinys.
Vardai, veikėjai, vietos ir įvykiai yra autorės vaizduotės
vaisius arba išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus
įvykius, vietas ar asmenis, gyvus ar mirusius,
yra atsitiktinis.

PIRMAS SKYRIUS

Krisė, 1994 m.

Indianos valstijos Vakarūsos gyventojai gaudus pina greičiau nei voras tinklą. Kiekvienąkart, kai kas nors iš vietinių padarydavo ką nors, ko neturėtų, – kai Abė Šmuker sugavo iš parduotuvės nukniaukiant lūpdažį, kai Bekerių vaiką išmetė iš 4-H savanorių klubo, kai Džonas Šneideris užmigęs užknarkė bažnyčioje, – Vakarūsos liežuvautojai, pasigalandę dantis, taip kruopščiai sugromuluodavo kiekvieną smulkmeną, kad galiausiai Tiesa tapdavo iškreipta ir neatpažįstama, perkurta į Istoriją. O kadangi Vakarūsos gyventojai buvo bažnyčios įsakymų besilaikantys, Dievą iš didžiosios raidės gerbian-tys žmonės, Istorija visuomet būdavo papuošiama cukriniais perlais, padengiančiais aštrias jos briaunas: *Aš melsiuosi už juos, nes ar girdė-jote?.. Viešpatie, pasigailek jų sielų.*

Kokią galią turi Vakarūsos gaudų malūnas, Krisė Džeikobs suprato dar prieš tai, kai viskas įvyko, todėl stropiai vengė jo gir-nų. Kiekvieną sekmadienį ėjo į bažnyčią, dukrą rengė rožiniais, o sūnų – mėlynais drabužiais, avėjo tinkamus batus ir rūpinosi, kad jos vyras turėtų tinkamų kaklaraiščių. Ne todėl, kad manė, jog visa tai svarbu, o tiesiog turėjo ką prarasti. Šis gyvenimas – jos šeima, ūkis ir namas – nebuvo tai, ko ji norėjo, nebuvo net arti to, bet tai

buvo daugiau, nei ji kada nors anksčiau turėjo, todėl viso to laikėsi stipriai įsitvėrusi.

Tą dieną, kai viskas išslydo iš rankų, Krisė atsikėlė penktą valandą ryto su žadintuvo skambučiu, kaip bet kurį savo, kaip ūkininko žmonos, gyvenimo rytą. Ji tyliai išlipo iš lovos, kad netrukdytų Biliui, nors žadintuvas buvo skirtas ir jam. Tada išėjusi iš užtemdyto miegamojo senais mediniais laiptais nusileido į virtuvę.

Užrašą ant sienos pamatė dar prieš nužengdama nuo paskutinio laiptelio, jai užgniauzė kvapą. Kraujo raudonumo raidėmis buvo užrašytos trys siaubingos frazės: VELNIOP TAVO ŠEIMĄ... TA KALĖ DINGO... ŠTAI KĄ GAVAI.

Krisės širdis stipriai ir skausmingai daužėsi krūtinėje. Pirmoji mintis – keista ir neadekvati – kad žodžiai atrodo taip... *nederantys* čia, ant senų, bet nepriekaištingai baltų sienų, šiek tiek apšiurusioje, bet vis dar gražioje virtuvėje. Tie bjaurūs, žiaurūs žodžiai netiko mielai Vakarusiai su gerais ir pamaldžiais Indianos valstijos gyventojais. Krisė gerai suprato, kai miestelis apie tai sužinos, šie žodžiai suteps kiekvieną jos šeimos narį visam likusiam gyvenimui.

Stovėdama ant apatinio laiptelio ji drebėjo. Nors saulė dar nebuvo patekėjusi, o Krisė jautėsi apsvaigusi, buvo aišku, kad šie žodžiai – kažko baisaus pradžia. TA KALĖ DINGO, – dar kartą perskaitė ir šį kartą jos sumišimą nuspalvino gėda. Tai buvo kažkas siaubingai, siaubingai negero, bet ji sugebėjo galvoti tik apie tai, *ką pasakys kaimynai*.

ANTRAS SKYRIUS

Margo, 2019 m.

Privažiavusi prie šaligatvio netoli dėdės Luko namų Margo išjungė variklį ir atsilošė ant sėdynės. Pro langą keleivio pusėje ji pažvelgė į aptriušusį aštuntojo dešimtmečio rančos stiliaus namą ir jos kūną sukaustė baimė. Čia, Vakarusoje, miestelyje, kuriame užaugo, pastarąjį kartą ji nakvojo bene prieš dvidešimt metų. Jai tada buvo vienuolika.

Margo gimtasis miestelis iš pradžių buvo vadinamas Salemu, bet 1850 metais pavadinimas pakeistas, kad nebūtų painiojamas su kitu Indianos valstijos Salemu. Etimologija nugrimzdo į istoriją, bet įprastai manoma, kad indėnų kalbos žodis „Vakarsa“ reiškia „iki kelių purvė“. Ir senasis, ir naujasis miestelio pavadinimas Margo atrodo keistai tinkami. Vienas priminė nekaltų mergaičių žudymą, o kitas – sunkų išvykimą. Tik purvas Margo atrodo panašesnis į lakųjį smėlį – kuo labiau stengiesi išsikapstyti, tuo labiau jis tave įtraukia gilyn. Metų metus ji manė, kad pabėgo, o štai dabar vėl sugrįžo.

Tačiau Margo širdis smarkiau plakė ne tik dėl miestelio, bet ir dėl nežinios, kurią dėdės versiją šįvakar išvys. Tikrąją. Ar blogąją.

Ji giliai įkvėpusi nuo galinės sėdynės pasiėmė krepšius ir nupėdino keliuku aukštytyn. Dėdės namo laiptų aikštelėje kabėjo vieliniame

narvelyje įtaisyta lemputė, apšviečianti erdvę mirgančia geltona šviesa. Į ją vis atsitrenkiančių vabzdžių bilsnojimas priminė Margo čia praleistas vaikystės vasaras – ilgas, karštas dienas, nubroz dintus kelius ir kukurūzų laukuose nutalžytas blauzdas. Sugniaužusi pirštus pasibeldė.

Po akimirkos Margo išgirdo, kaip spragtelėjo užraktas ir durys lėtai truputį prasivėrė. Jos plati šypsena priblėso.

– Dėde Lukai?

Pro tamsų durų plyšį ji tyrinėjo, kaip dėdė pasikeitė nuo tada, kai matė jį paskutinį kartą. Atrodė, kad per tą laiką jo veido raukšlės pagilėjo, o tamsūs plaukai buvo neįprastai išsitaršę. Tačiau buvo vienas dalykas, kuris nepasikeitė, – tai raudona skarelė ant kaklo, kurią ji prieš dvidešimt penkerius metus jam padovanojo Kalėdų proga ir kurią jis vis dar dažnai dėvėjo.

Jis akimis perbėgo jos veidu.

– Rebeka?

Margo nurijo. Nors su mirusia dėdės žmona ją siejo paviršutiniškas panašumas – trumpi rudi plaukai ir vidutinis kūno sudėjimas – ir Margo buvo įpratusi, kad Lukas ją vadina kitos moters vardu, vis dėlto kiekvieną kartą tai žeidė.

– Aš esu Margo, prisimeni? Tavo dukterėčia, Adamo duktė.

Jai susuko skrandį. *Adamo duktė* nereiškė, kad jis, Lukas, jai buvo artimesnis nei kada nors jos tėvas. *Dukterėčia* neperteikė, kad, be jo mirusios žmonos, ji buvo jo mylimiausias žmogus, o jis – jos. Bet geriausia buvo pradėti nuo mažų dalykų, atgaivinti jo atmintį, o visa kita paprastai seka iš paskos.

– Margo... – dėdė ištarė jos vardą, tarsi pirmą kartą tartų skiemenis.

– Toks mano vardas, bet paprastai mane vadindavai vaikeliu, – Margo balsas buvo šviesus ir lygus.

Lukas mirktelėjo vieną, du kartus, o tada, tarsi kas nors būtų įjėjęs ir nubraukęs ranka senus voratinklius, jo akys pagaliau išsiplėtė.

– Vaikeli! – jis atidarė duris ir plačiai išskėtė rankas. – Dieve mano, tu čia! Kaip ilgai nesimatėme.

Margo, priverstinai nusijuokusi, puolė į platų glėbį, bet jai užspaudė gerklę. Ji niekada nepriprato prie minties, kad galiausiai prarado jį visam laikui.

– Atsiprašau, vaikeli, – pasakė dėdė ją paleidęs. – Senatvėje vis ką nors pamirštu. – Jis tai pasakė atlaidžiai, tarsi pamiršti savo šeimą būtų toks pat nekaltas dalykas kaip pamesti raktus, bet jo akyse buvo matyti gėdos šešėlis.

– Viskas gerai, – ji mostelėjo ranka.

– Na, kaip, po velnių, gyveni? O, štai, padėsiu tau su tais krepšiais.

Margo norėjo paprieštarauti, bet Lukas jau ėmė jos krepšius į rankas. Nors jam buvo tik penkiasdešimt, bet protas jau nebeveikė, tačiau fiziškai atrodė stiprus kaip niekada. Jam nusišukus ji apžvelgė jo nedidelį namą ir jai užspaudė skrandį. Tai buvo pirmas kartas, kai ji čia lankėsi po to, kai praėjusiais metais nuo krūties vėžio mirė jo žmona Rebeka. Ją graužė kaltė, kad neatvyko anksčiau. Svetainėje ant grindų riogsojo pasvirusios laikraščių krūvos, ant kavos staliuko mėtėsi nešvarios lėkštės ir stiklinės, net stovėdama prie lauko durų ji matė, kad įmontuotą knygų spintą ir seną televizorių dengia dulkių sluoksnis. Virtuvėje, esančioje namo dešinėje, vaizdas dar blogesnis. Kriauklė ir gretimos spintelės stalviršis perpildyti indų krūvomis, dubenėliai sukrauti ant puodelių, visur gausybė pridžiūvusių maito dėmių. Labiausiai nerimą kėlė prie stacionaraus telefono sukrautų

tablečių buteliukų kolekcija. Jų turėjo būti daugiau nei tuzinas, kai kurie tušti, kai kurie nuvirtę. Vienas didelis pripildytas įvairių tablečių – apvalios baltos sumaišytos su pailgomis šviesiai žaliomis. Kiek jų reikėjo jo ligai gydyti, o kiek dėl to, kad jis neseniai tapo našliu, Margo nežinojo.

– Jėzau, vaikeli, kiek daug daiktų, – pasakė Lukas, nešinas krepšiais. – Atrodo, jog ketini persikraustyti.

Margo įsmeigė į jį akis, norėdama įsitikinti, ar tai ne pokštas – juk ji vis dėlto *persikrausto*, – bet jo akyse žybtelėjo tik humoro, o ne žinojimo blyksnis.

– Juk mane pažįsti, – ji švelniai nusijuokė. Nesulaukusi jo reakcijos linktelėjo galva į duris koridoriaus gale. – Tikėjausi, kad galėsiu įsikurti kabinete?

Supratęs jis linktelėjo galva.

– Žinoma, žinoma.

Teta ir dėdė kabinetu niekada pernelyg nesinaudojo, nes abu dirbo Pietų Bende: Lukas – buhalteriu, o Rebeka – ne visą darbo dieną meno muziejuje. Pirmuosius penkiolika judviejų santuokos metų kambarys buvo linksmai geltonas, kampe stovėjo tuščia lovelė. Paskui, kai Rebekai sukako keturiasdešimt ir ji prarado viltį, perdažė sienas pilkai. Jiedu nusipirko rašomąjį stalą ir miegamąją sofą. Margo žiniomis, kabinetu visada naudojosi tik dėdė, kuris kartais mėgdavo prieš miegą kompiuteriu pažaisti pasjansą.

Dabar išvydus kambarį Margo suskaudo krūtinę. Buvo aišku, kad dėdė, vos tik prašviesėjo sąmonė, pradėjo ruošti kambarį jai apsistoti, nors daugumą darbų, atrodo, metė vos įpusėjęs. Sofa ištiesta, ant trijų kampų užtempta paklodė. Šalia ant grindų mėtėsi dvi neužvilktos pagalvės. Jai teks pasidairyti antklodės ir pagalvių užvalkalų.

– Tai tobula. Ačiū, dėdė Lukai, – ji stabtelėjo. – Na, atvažiavau tiesiai iš biuro, todėl esu išalkusi. Ar jau valgei?

Įvertinusi dėdės šaldytuvo turinį – daugiausia prieskonių, dauguma pasibaigusio galiojimo, – Margo iš vienintelės Vakarų picerijos išsirinko picą ir jiedu susėdo prie virtuvės stalo su stiklinėmis vandens iš čiaupo ir gabalėliais picos ant popierinių rankšluosčių skiautelių vietoj lėkščių, nes švarių indų nebuvo. Per pastaruosius kelis mėnesius Margo iš telefoninių pokalbių išmoko, kad geriausiai sekasi bendrauti, kai kalba ji, todėl kalbėjo tarp kąsnių, o jai vis dar norėjosi prisiminti tas dienas, kai būdami viename kambaryje jiedu su dėde galėdavo kalbėtis valandų valandas.

– Dar kartą ačiū, kad leidai man apsistoti, – tarė Margo žvilgtelėjusi Lukui į veidą.

Iš tikrųjų ji norėjo pasakyti: *Ar žinai, kodėl aš čia? Ar prisimeni savo diagnozę? Kaip su visu tuo susidoroji?* Bet kaskart, kai užsimindavo apie ką nors, kas susiję su jo liga, Luko balsas tapdavo šiurkštus. Margo atpažino po juo slypinčias emocijas – dėdė prarado protą būdamas pakankamai jaunas, penkiasdešimties metų, ir jis buvo išsigandęs. Todėl ji norėjo apie tai pasikalbėti. Nutarusi persikelti pas jį gyventi pasakė, kad jai reikia pokyčių, ji nori būti arčiau jo, ir kaip gerą progą nurodė išgalvotą darbo „lankstumą“.

– Žinoma, – pasakė Lukas, įsmeigęs akis į picą. – Žinai, kad esi laukiama bet kada.

– Ir atminti, kad aš mielai padėsiu, tad jei ko nors prireiks...

Lukas nusišypsojo, bet šypsena buvo vangi.

– Ačiū, vaikeli. – Margo prasižiojo, ketindama kažką pasakyti, bet jis jau pakeitė temą: – Ei, kaip sekasi Adamui? Ir tavo mamai?

Margo užgniaužė atodūsi. Jie šokinėjo nuo vienos opios temos prie kitos, ir ji nežinojo, kaip visame tame orientuotis. Dar prieš šešis mėnesius ji nedvejodama sakė dėdei tiesą – apie jo brolių ar ką nors kita. Tačiau dėl ligos jis atrodė trapus, o iš savo tyrimų ji žinojo, kad trapumas gali lemti nuotaikų svyravimus ir protrūkius. Kol kas tai buvo nutikę tik kelis kartus kalbantis telefonu, bet mintis, kad Lukas gali nesusivaldyti, ją gąsdino.

– Jis...

– Vis dar piktas girtuoklis, atsisakantis pagalbos?

Margo iš nuostabos nusijuokė.

– Nagi, gal ir kraustausi iš proto, bet niekaip negalėčiau to pamiršti, – pasakė jis, ir ji nusijuokė dar smarkiau.

Jai neatrodė juokinga, kad jos tėvas viską mėgo labiau už savo vienintelį brolių ir vienintelę dukrą, bet čia buvo dėdė Lukas, kurio ji pasiilgo. Jis – vienintelis žmogus apsimetėlių mieste, visada sakantis tiesą. Žmogus, leidęs Margo jaustis suprastai be jokių pastangų. Žmogus, kurio humoro jausmas buvo lygiai toks pat, kaip jos, ir kuris kartą ją taip prajuokino, kad jai pro nosį išbėgo gazuotas vanduo. Be to, Margo žinojo, ką reiškia nepatirti tėvo ar motinos meilės. Jos vaikystės namai buvo iš tų, kuriuose kildavo triukšmingi ginčai, pertraukiami į sienas dūžtančių stiklinių. Būtent todėl ji buvo Lukui tokia artima. Kiekvieną dieną po pamokų ji eidavo ne į savo, o į dėdės namus. Savaitgaliais čia pasilikdavo nakvoti. Ji būtų persikėlusį gyventi pas jį su Rebeka – jie ne kartą siūlė, bet mama nerimavo, ką žmonės pasakys.

Panašiai mama reagavo ir prieš kelias savaites, kai Margo pasakė grįžtanti į Vakarusą.

– Ką pasakysi žmonėms, kai paklaus, kodėl grįžai? – paklausė mama.

– Ką turi omenyje? Pasakysiu jiems tiesą, kad lieku su Luku ir padėsiu jam.

– Tai ne tavo reikalas, Margo. Šiaip ar taip, tavo tėtis sako, kad negali būti taip blogai. Lukas juk jo *jaunesnysis* brolis.

– Iš kur, po velnių, tėtis gali žinoti? Kada jiedu paskutinį kartą kalbėjosi? 2010 metais?

– Jei tikrai taip nerimauji, kodėl tiesiog nepasamdai slaugytojos ar ko nors panašaus? Juk nenori grįžti į tą liūdną miestelį, kuriame nutiko tas baisus dalykas.

Margo atitraukė telefoną nuo ausies ir negalėdama patikėti pažvelgė į ekraną.

– Slaugytojos? Už kokius pinigus?

– Viešpatie, Margo. Kartais taip grubiai kalbi, – jai kalbant balsas darėsi kimus, tarsi visa tai jos neliestų. – Turi gerą darbą. Esu tikra, ką nors sugalvosi.

Dabar Margo pasakė Lukui:

– Mama tokia pati kaip visada. Kažką išsigalvoja.

– Ką Betanija ši kartą išsigalvoja? – sumurmėjo Lukas.

– Regis, ji mano, jog esu milijonierė, nes rašau laikraščiu.

– Palauk, o tu nesi milijonierė? – Ji nusišypsojo. – Beje, kaip laikraštis?

– Gerai, – Margo nuleido akis. Ji nekenė slapukauti prieš dėdę, bet negalėjo pakęsti minties versti jį jaustis kaltu dėl to, ko jis negalėjo kontroliuoti. Ji negalėjo jam pasakyti, kad jos darbas jau šėšis mėnesius nukenčia, nes mintimis ji būna su juo Vakarusoje, o ne

Indianapolyje, kur dirbo. Ji negalėjo jam pasakyti, kaip nenoriai jos redaktorė pasirašė, kad Margo pereitų dirbti nuotoliniu būdu. – Tikrai, – šį kartą pridūrė įtikinamiau.

– Tai puiku.

Bet kai pakėlė akis, dėdė keistai į ją pažvelgė. Jo akys nuo picos gabalėlio rankoje nukrypo į Margo veidą, kaktoje įsirėžė gili raukšlė.

– Rebeka?

Margo nurijo.

– Tai aš, dėdė Lukai. Tavo dukterėčia Margo.

Dėdė akimirką užsimerkė, o paskui jo veidas išsilygino ir jis nusisypsojo.

– Vaikeli! Labai džiaugiuosi, kad esi čia.

– Taip, – ji linktelėjo galva. – Ir aš.

Tą vakarą, kai Lukas nuėjo miegoti, Margo plovė indus, kol vienas kriauklės kraštas ištuštėjo, tada atsisėdusi prie virtuvės stalo sudarė sąrašą. Jai reikėjo pasidaryti Luko namų rakto kopiją ir sutvarkyti jo vaistus. Turėjo išvalyti virtuvę ir kambarį, apsirūpinti tualetiniu popieriumi ir popieriniais rankšluosčiais, kurių, atrodo, beveik nebėliko. Kažkur buvo skaičiusi, kad etikečių klajavimas ant daiktų, pavyzdžiui, kas sudėta virtuvės spintelėse, padės jam orientuotis namuose, kai sutriks atmintis, todėl norėjo padaryti ir tai. Be to, persikraustydama į Vakarusą ji atsiliko nuo darbo maždaug savaitę, todėl turėjo parašyti keletą straipsnių, kurie nebūtų visiškai šlamštas. Į sąrašą ji įtraukė *Dirbti savo darbą*. Tada sąrašo apačioje parašė priminimą, kad paskambintų subnuomotojui, kurį surado savo butui Indianapolyje. Paskutinį kartą, kai jiedu bendravo, jis kalbėjo nerimtai ir

vangiai, o jai reikėjo, kad jis kuo greičiau persikraustytų ir sumokėtų pirmąją nuomos mokestį. Priešingu atveju ji liks skolinga viso mėnesio mokestį už būstą, kuriame nebegyveno. Vien žiūrėdama į sąrašą Margo pavargo, bet rytoj ji turės daugiau laiko.

Tačiau kitą dieną miestelis triukšmingai aptarinėjo įvykį – žinia apie tai per Vakarusą nuvilnijo kaip audros debesis, – tad buvo sunku ką nors nuveikti.

Kad kažkas ne taip, Margo pastebėjo kitą rytą atėjusi į vaistinę. Vos prieš kelias minutes ji paliko Luką begeriantį kavą ir sprendžiantį kryžiažodžius, kurių atvežė iš Indianapolio, nes buvo skaičiusi, kad tai gali padėti išlaikyti pastabumą. Skambutis virš parduotuvės durų pranešė apie jos atvykimą, todėl, nors jai įėjus prie prekystalio niekas nepasirodė, ji tikėjosi, kad vaistininkas netrukus ateis. Ji stovėjo prie prekystalio, pirštais abejingai braukdama palei eksponuojamas lašų nuo kosulio pakuotes, iš patalpos galo sklido neaiškūs televizoriaus garsai.

– Atsiprašau? – sušuko ji, kai po minutės niekas nepasirodė. – Sveiki? – ji laukė, bet vis dar nieko nebuvo. – Laba diena?!

Galiausiai išgirdo žingsnius, tada iš vieno praėjimo iškišo galvą vyras.

– O! – pasakė jis, paimdamas ant grandinėlės pakaklėje kabančius akinius. Užsidėjęs juos ant nosies prisimerkė ir nuskubėjo prie jos. – Atsiprašau. Žinote, mane užklupo naujienos. Baisu, kas nutiko, ar ne? – bet Margo nespėjus atsakyti, jis linktelėjo galva, tarsi tik dabar pirmą kartą būtų ją pamatęs. – Nedažnai čia matau nepažįstamą veidą.

Margo nusišypsojo.

– Atėjau paimti receptinių vaistų dėdei.

Ji pakreipė kuprinę į priekį, kad galėtų iš kišenės ištraukti du oranžinius buteliukus. Prieš tai Margo peržvelgė Luko sukauptus buteliukus ir, jos palengvėjimui, dauguma jų buvo nuo tų pačių vaistų, išduotų vis kitą mėnesį. Lukas vartojo trejus vaistus: vienus, kurie, regis, buvo statinai, kitus – nuo kraujospūdžio, trečius – nuo cukraus kiekio kraujyje, iš jų dvejus reikėjo papildyti.

– Kas jūsų dėdė? – paklausė vaistininkas.

– Lukas Deivisas, – Margo padėjo du butelius ant prekystalio.

Vyro antakiai iškilo aukštai ant kaktos.

– Esate Luko ir Rebekos dukterėčia? Vadinasi, jūs Margo.

Jo veido išraiška buvo kupina labiau smalsumo nei draugiškumo, bet Margo vis tiek nusišypsojo.

– Tai aš.

– Man labai gaila jūsų tetos, brangioji. Tas vėžys buvo toks greitas. Ir, Dieve mano, aš taip seniai nemačiau jūsų tėvų. Vis dėlto jie geri žmonės, geri žmonės. Kaip jie gyvena?

Jos šypsena priblėso, bet tik truputį. Ji žinojo, kad tai įvyks, tą pat akimirką, kai nusprendė grįžti atgal. Įtarus žvilgsnis į Luką ir Rebeką, žvilgsnis į mamą ir tėtį. Jos tėvai buvo tobuli Vakarų gyventojai iki tos akimirkos, kai išsikraustė – neva dėl tėčio naujo įdomaus darbo Cincinatyje, bet iš tikrųjų dėl to, kad jis galėtų lankyti reabilitacijos kliniką, kuri ne tik nepasiteisino, bet iš jos jis išėjo įžeidus ir piktesnis nei anksčiau.

– Puikiai, – atsakė ji vaistininkui. – Kaip manote, ar galėtumėte man padėti su šiais receptiniais vaistais? Esu girdėjusi apie statinus, bet ar jie skirti širdžiai, ar cholesterolio kiekiui?

Margo laukė, regis, per ilgai, kol vyras pripildė du buteliukus, o grįžęs atrodė sutrikęs ir susirūpinęs, išsiblaškęs markstėsi, sudėdamas juos į mažą baltą maišelį. Išeidama ji praėjo pro įeinančią moterį, prie ausies stipriai prispaudusią telefoną. Moteris buvo taip įsitraukusi į pokalbį, kad, regis, visai nepastebėjo Margo. Tačiau prieš pat užsidarant durims Margo išgirdo, kaip moteris pasakė:

– Žinau. Aš tau sakiau. Džeikobsai nekalti.

Margo apsidairė ir pro stiklą pažvelgė į moterį. Galbūt tiesiog neteisingai ją išgirdo. Tikriausiai ta pavardė Margo galvoje sukosi tik todėl, kad ji po tiek laiko sugrįžo. Buvo neįmanoma būti Vakarusoje ir nepagalvoti apie Džeikobsų šeimą. Be to, moteris kalbėjo skubiai, o Džeikobsų istorija buvo dviejų dešimtmečių senumo. Vis dėlto Margo kilo noras grįžti ir paklausti moters, apie ką ji kalba, bet mintis sąmoningai įsitraukti į šio miestelio gandy malūną ją sustabdė. Ji tiesiog paskaitys apie tai telefone.

Automobilyje panaršiusi *Google*, ji nerado jokių naujienų, todėl paleido tai iš galvos. Ir taip turėjo apie ką galvoti.

Likusią dienos dalį ji valė. Plovė indus, šveitė stalviršius ir surinko pilną šiukšlių maišą limonado skardinių, panaudotų popierinių rankšluosčių ir maisto pakuočių. Popietę, kai dėdė išėjo pasivaikščioti, įžengusi į dėdės miegamąjį ji prisidengė ranka nosį ir burną. Jo patalynė dvokė prakaitu ir šlapimu. Ji net nesivargino jos skalbti, tiesiog išmetė ir nupirko naują iš *Walmart* netolimame Elkharto miestelyje.

Iš tiesų ji buvo tokia išsiblaškiusi, kad visai pamiršo apie įvykį vaistinėje, kol vakare užsuko į *Shorty's Bar & Grill* nupirkti vakarienės sau ir Lukui. Galiausiai dėdė turės atsisakyti picų ir mėsainių dietos, bet ji dar nenuvyko į maisto prekių parduotuvę, todėl kol kas turėjo pirkti maistą restorane.

Restoranas buvo pilnas, prie stalų sėdėjo žmonės, palenkę galvas, įsitraukę į gyvą pokalbį. Televizorius kampe rodė naujienų kanalą, bet restorano triukšmas užgožė ekrane kalbančius du diktorius. Margo priėjo prie baro, prie kurio būriavosi daugybė klientų, ir pabandė sugauti barmenės žvilgsnį. Tačiau moteris, sukryžiuusi rankas ir išplėtusi akis, buvo susikonscentravusi į priešais ją sėdintį vyrą, kuris kalbėdamas linkėjo ir pašėlusiai gestikuliuojo alaus bokalu.

– Būtent tai, ką visą laiką ir maniau! – Margo išgirdo jį sakant.

– Atsiprašau? – ji mostelėjo barmenei ranka.

Moteris už baro pasuko galvą ir pažvelgė į ją.

– Pasilaikyk šią mintį, Lari, – tarė ji vyrui ir priėjo prie jos. – Ko jums pasiūlyti, brangioji? – paklausė ji Margo. Barmenė atrodė lyg penkiasdešimtmetė, bet Margo įtarė, kad jai tikriausiai maždaug keturiasdešimt. Jos oda buvo suvytusi, o plaukai tarsi šiaudiniai.

– Sveiki, noriu pasiimti užsakymą...

– Šventas šūde! – barmenė sušuko taip staigiai, kad Margo net pasoko. – Užsakymas išsinešti, *Margo*! Jūs esate Margo Deivis?

Margo matė, kaip į ją atsisuko eilė galvų. Prisivertė nusišypsoti. Vaistininkas dirbo greitai. Nepraėjo nė septynios valandos nuo tada, kai ji jam pasakė savo vardą.

– Sveiki.

– Kaip jūsų tėvai? Dievaži, Adamo ir Betanijos jau seniai nemačiau! – barmenės veidas smarkiai nuraudo. – Aš jų pasiilgau. Ar perduosite jiems Lindos linkėjimus?

Margo linktelėjo galva.

– Žinoma, žinoma.

– Dieve mano! – sušuko Linda, o paskui jos balsas sužemėjo visa oktava. – Ar dėl to jūs čia?

Skaitykite likusius
316 iš **336** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Niekada negali būti tikras, kas vyksta už uždarytų durų.

Visi Vakarusoje, Indianos valstijoje, prisimena liūdnei pagarsėjusią Dženuarės Džeikobs bylą, kai ryte pabudusi mergaitės šeima pamatė, kad ji dingio, o vos po kelių valandų jos kūnas buvo aptiktas griovyje. Margo Deivis tuo metu buvo šešeri, tiek pat, kiek nužudytai jos kaimynei. Per dvidešimt metų Margo užaugo, išsikraustė iš Vakarusus ir tapo žurnaliste didmiestyje. Tačiau jos nesiliovė persekioti mintis, kad Dženuarės vietoj galėjo būti ji. Blogiausia, kad mergaitės žudikas niekada nebuvo nubaustas.

Margo dėdei diagnozuojama ankstyvoji demensija ir moteris grįžta namo jį prižiūrėti. Čia ji pasijunta taip, tarsi laiko mašina būtų grąžinusi ją į praeitį. Vakarusa yra būtent tokia, kokia ji prisimena – saldžiai geranoriška, slegianti, paslaptinga. Tada išgirsta apie penkiametę Natali Klark iš kito miestelio, kuri dingio be žinios tokiomis pat aplinkybėmis kaip ir Dženuarė. Sugrįžta seni jausmai, Margo prisiekia surasti Natali ir išsiaiškinti Dženuarės žmogžudystę.

Tačiau atrodo, kad policija, Natali šeima, miestelio gyventojai – visi kažką slepia. Kuo labiau Margo gilinasi į Natali dingimo aplinkybes, tuo didesnį pasipriešinimą patiria ir tuo neaiškesnė atrodo Dženuarės byla. Ar jos žudikas vis dar gali būti laisvėje? Ar tai tas pats asmuo, kuris pagrobė Natali? Ir kiek kainuos pagaliau išsiaiškinti, kas iš tiesų nutiko tą naktį prieš dvidešimt metų?

Tik geri žmonės – painus, įtraukiantis ir įtemptas pasakojimas, kuris priverčia susimąstyti, ką gali padaryti tavo kaimynai, kai galvoja, kad niekas nemato?

„Natali Klark“ (C. J. Clarke)

Ashley Flowers – *New York Times* bestselerio *Tik Geri žmonės* autorė ir pirmoji JAV tinklalaidininkė, geriausiai žinoma kaip *Crime Junkie* vedėja. Ji įkūrė **AUDIOCHUCK** – apdovanojimus pelniusią žiniasklaidos bendrovę, kuri turi daugiau nei 2,5 mlrd. parsisiuntimų, ir *Season of Justice* – pelno nesiekiančią organizaciją, skirtą DNR tyrimams įsadytose bylose finansuoti. Flowers su šeima gyvena Indianoje.

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-793-6

Grožinė literatūra > Detektyvas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS